

INHOUD

- Advertenties.
- De 18-daagse veldtocht (deel II).
- Spreekwoorden en zegswijzen.

Heemkundige Kring V.Z.W. “Norbert de Vrijter” Lille

Rek. Nr. 954-7353871-55
“Norbert de Vrijter” V.Z.W.
p.a. Jos Aerts, Boskant 17
2275 Lille

Afgiftekantoor 2275 Lille

MEDEDELINGEN.

Voorstelling jaarboek: 15 en 16 februari.

Algemene jaarvergadering: 21 maart.

Heemkundige uitstap 30-08-1997.

**Reconstructie opgegraven voorwerpen
in “Hof d’Intere” te Wechelderzande.
Elke woensdag om 20.00 uur.**

**Uitzoeken gemeentelijk archief Poederlee,
Elke eerste en derde woensdag van de maand
om 20.00 uur in het gemeentehuis.**

DRIEMAANDELIJKS CONTACTBLAD
VAN DE HEEMKUNDIGE KRING
“Norbert de Vrijter”

**Dertiende jaargang nr 55
Februari ‘97**

insert-reklame

De 18-daagse veldtocht van Karel Van Peer (deel II)

+++++

13 mei 1940

=====

Het is 's morgens al vroeg licht, zeker met zulk mooi weer. De boer was ook al in de weer en zorgde voor koffie en brood, met een vers eitje er bij. Ik was al vroeg vertrekkens gereed. Met de stad Leuven in het verschiep bleef het een open vraag, waar en hoe ik contact zal vinden met mijn eenheid.

Na korte tijd en geboeid door hetgeen ik te zien kreeg naderde ik de stad langs de kant waar zich de statie van de NMBS bevindt. Het was een straat met hetzelfde beeld dat ik kende van de vorige dag in Tienen.

Een weg bezaaid met brokstukken van gebouwen, verwoeste daken, vernielde pannen en glasscherven. Een spoor van vernieling tot ver in de stad. Verlaten straten, de meeste bewoners waren gaan vluchten of hadden een onderkomen gezocht waar zij dachten veilig te zijn. Zo kwam ik aan een straat die de hoofdbaan kruiste met op de hoek een café waar drie mannen bezig waren het keldergat, langs waar de biervaten binnen moesten, te ontdoen van de ingevallen pannen, steen en glas. Op de rand van die kelderopening stonden reeds een paar ledige bierflessen. Ze vroegen mij een mee te drinken. Al was het nog vroeg op de dag, toch sloeg ik hun aanbod niet af en vroeg de weg naar de gendarmerie. Die bevond zich een eind verder in de straat. Na een kort praatje en merci, zette ik mijn tocht verder. Rechts van de baan, een brede inrijpoort die openstond, met daarachter een grote inkomhal. Op hetzelfde moment dat ik door de ingang wou gaan kwam een escorte gendarmen, met voorin hun midden, aan zijn uitrusting en kledij te zien een hoge overste. Zijn houding liet geen twijfel.

Ik zette mij opzij en ging in houding staan om te groeten. Zegde die hoge Piet, terwijl hij mij strak aankeek: "Wat maakt kij hier joeng!" Ik antwoordde: "We zijn gisteren in Tienen gebombardeerd op de trein en ik ben naar hier gekomen om te weten waar ons regiment verblijft". Zegde die grote man: "Kij moet bij uw oversten blijven joenk!" Antwoordde ik heel onschuldig: "Jawel mijnheer, maar de oversten waren niet bij ons gebleven! Daarna wees hij met zijn duim over zijn schouder: "Arree!"

2 Gendarmen die in de hal achterbleven nodigden mij uit verder te komen. Zei die ene heel vriendelijk: "Vertel een jongen wat er gebeurd is?" Ik deed een kort verhaal van mijn belevenis de vorige dag te Tienen. Zei die zelfde gendarm met goedkeuring van zijn maker: "Zeg, daar hedde gij hem dat eens goed gezé. Ik zal eens gaan horen waar ge naar toe moet ." Wijl zijn collega bij mij bleef, benieuwd om het gebeurde met de trein aan het station van Tienen.

Na een telefonisch gesprek in het bureel dat paalde aan de hoofdingang, kreeg ik te horen dat onze compagnie gestationeerd was te Rijmenam tegen Mechelen. Na een eind marcheren: alarm, vliegtuigen namen de colonne onder vuur. Die colonne was een bonte mengeling van soldaten te voet, voertuigen gemotoriseerd en paardenspannen. Waarbij vluchtelingen te voet met alle mogelijke vervoermiddelen, stootkarren, kruiwagens en kinderwagens. Direct werd halt gehouden en iedereen trachtte zich zoveel mogelijk te beschermen in de gracht naast de baan en dekking te zoeken onder de bomen. Als het gevaar voorbij was vroeg ik aan de chauffeur van een legerwagen om mee te mogen op zijn camion. Daar moest ik de toelating voor vragen aan de commandant-officier van de groep. Die reed in een luxe auto achter de camion, met een dame naast zich, waarschijnlijk zijn echtgenote. Op mijn vraag gaf de commandant direct de toestemming en zijn dame gaf mij een dubbel pak chocolade dat ik moest delen met de jongens (soldaten) op de camion. Daar werd ik onthaalt als St.-Niklaas in persoon. Na een tijdje rijden zagen we rechts van de baan een wegwijzer: Rijmenam. Met een bonk op de cabine van de camion, wist de chauffeur: stoppen!. Bedankt hé mannen, een handgroet aan de commandant en zijn gezelschap. Aan dat kruispunt stond een mitrailleur opgesteld. Bij de manschappen die dat schiettuig moesten bedienen zag ik een bekend gezicht, Gustje De Peuter, uit Lille. Wij waren beiden even verwonderd elkaar daar te ontmoeten. Na een kort verhaal, ging ik te voet op weg naar mijn einddoel een paar kilometer verder. Het toeval was mij gunstig. Zo zag ik in het centrum van Rijmenam een licht voertuig met paard en de geleider was een voerman van ons peloton die mij aanstonds herkende. Beter kan het niet. Hij was naar de dorpskom gekomen met de opdracht nog iets te kunnen vinden dat dienstig kon zijn voor de keuken. De bewoners hadden hun huizen verlaten, waren op de vlucht en om meer vernieling te voorkomen was het overal vrije toegang. Een echt niemandsland.

Enkele die niet bang waren bleven binnen in hun woning en sliepen in de kelder en konden alsoo veel vernieling of diefstal voorkomen. De meeste goederen, bijzonder eetwaren waren reeds meegenomen door de eigenaar, de geburen of echte plundersaars.

Na zijn zoektocht reed onze voerman terug naar een grote boerderij een eindje van het dorp. Daar verbleef onze compagniebevelhebber met zijn staf en was ook het centrum van de bevoorrading en de verblijfplaats van het peloton buiten gelid, waarbij ik behoorde. Wij waren daar maar pas gearriveerd of iemand kwam mij zeggen bij de commandant te komen.

Die scheen veel vriendelijker te zijn als naar gewoonte en vroeg mij het verhaal te doen van mijn belevenissen te Tienen. Hij scheen reeds goed op de hoogte te zijn van de gebeurtenis. De aanval van de Stuka's op de trein met de materiele gevolgen en de dood van de twee jongen uit ons peloton. Hij was wel een man van weinig woorden, maar toch vond ik een gewijzigde houding tegenover mijn persoon. Hij zag in mij een andere soldaat Van Peer.

Er werd mij een plaats aangewezen als verblijf in de schuur, met een strooibedding. Ik was blij terug te zijn bij mijn vertrouwde makkers, waarvan een mij zegde: "Dat hadden wij van u niet verwacht". Dus die waren al gedeeltelijk op de hoogte van het gebeuren en het verlies van onze twee kameraden had wel een diepe indruk nagelaten.

Aan eten hadden wij geen gebrek, want ons peloton moest zorgen voor de bevoorrading van de manschappen die in stelling lagen. Ons regiment had als opdracht zolang mogelijk stand te houden achter de ijzeren muur en het antitankkanaal. Een verdedigingslinie die langs door België liep vanaf Nederland tot aan de Franse grens.

Op de binnenkoer van de boerderij stond een grote kuip met asperges, waar de streek van Mechelen voor gekend was. In oorlogstijd mogen de legers gebruik maken van datgene wat het terrein biedt. De boer was met zijn familie op de vlucht. Had het meest waardevolle zoveel mogelijk verborgen, de dieren zo veel mogelijk voedsel gegeven en het vee naar de aanpalende weide gebracht met de hoop zo spoedig mogelijk te kunnen weerkeren. In de namiddag werd door de beenhouwer van onze keuken een rund gekozen en geslacht om gereed en gebruiksklaar te maken voor de volgende dag. Het kookgerief van onze compagnie was nog voor een gedeelte terug gevonden bij de veldkeuken op de treinwagen in het station van Tienen. Nieuws over de vijandelijkheden kregen wij te horen door de radiob berichten die onduidelijk of verward overkwamen.

De lucht was ononderbroken gevuld met het geronk van de Duitse vliegtuigen en het geluid en gedonder van kanonnen van de Duitsers als aanvallers en van onze artillerie als verdedigers.

De nacht bracht hierin een weinig rust en de vermoeidheid en het samenzijn met onze kameraden en een dak boven ons hoofd gaf ons een gevoel van veiligheid. Naast elkaar, zij aan zij, vielen wij spoedig in slaap op het bed van strooi met enkel één deken om op te leggen en ons te dekken.

Zo ontwaakten wij in de vroege morgen van 14 mei, de 5de oorlogsdag.

14 Mei 1940

=====

Na ons morgenmaal met koffie en brood, vroeg onze chef kok, wat groente te zoeken voor de soep. 't Was nog maar half mei. De erwtjes in de hof van de boerderij stonden reeds een eindje boven en de winterspenasie moest er aan geloven. Onze buik was niet groot en het kwam goed van pas. Met niets doen en al dat vreemds rondom ons werd het spoedig middag en konden wij echt genieten van de kunst van onze keukenpieten: lekkere aspergesoep, aardappelen met asperges en lekker kalfsvlees, een rijkemansmenu. Met onze gamels, een gourt en lepel en vork als eetgerief.

De zon stond al vroeg aan de hemel. De natuur toonde zich aan zijn mooiste zijde met groen en bloemen in de vorm van rust en nieuw leven, terwijl boven en rondom ons niets anders als geweld en vernieling zich openbaarde. Dezelfde menu waar wij konden van genieten moest ook bezorgd worden aan de jongens die in stelling lagen op een paar kilometer vooraan, richting de vijand. De kerktoren van Rijmenam was ingericht als uitkijkpost voor verkenners en telefonisten, als verbinding met onze en andere eenheden. Onze pelotonoverste vroeg een vrijwilliger (Het was een hoge toren) om die jongens in de toren hun eten te bezorgen. Luc de Jaeger, een vriend en kamergenoot uit de tijd van onze opleiding in Berchem, behoorde ook tot die groep waarnemers. Hoe het kwam weet ik niet, maar ik voelde geen schrik en nam die karwei voor mijn rekening;

In de ene hand een bidon met soep en in de andere hand een korf met aardappelen, groenten, vlees en saus, ging ik op stap naar de kerk op een zeshonderd meter van onze standplaats (de boerderij). Eerst de bidon met soep, dan met de korf met dat lekker eten, de draaitrap op tot op de hoogte van de galmgaten, waar de mannen verbleven. Toen zij wisten en proefden waarmee ik hen verraste, kon de vreugde niet op.

Het was voor deze kerels ook geen plezante opdracht zo hoog in de lucht en zo eenzaam, altijd met de verrekijkers bij de hand en hun meet- en seininstrumenten gereed, naar de verte te turen om vijandelijke verrassingen te voorkomen, op te vangen en te signaleren. Daarbij het aanhoudend geknetter van geweren, mitrailleurs en het gedonder van het zware geschut voor en achter ons en over onze hoofden heen.

Toen ik terug in de kerk belandde met het ledig verpakkingsmateriaal, zag ik aan het hoofdaltaar een priester die juist begon een mis te lezen, zonder misdienaar, zonder toehoorders, zo gans alleen. Ik nam de tijd en bleef achter in de kerk de heilige mis volgen en bad God ons te bewaren, te leiden en te helpen met de gedachten aan thuis. Op de terugweg niet ver daar van daan, zag ik door een van de ramen van een grote woning op een tafel ledige bierflesjes staan en door een grote inrijpoort een reeks opeengestapelde bierbakken en biervaten, zeker een bierhandel. En dan, hoe kan het gebeuren, een schoolmakker uit Poel als soldaat. Jef van Boere (Nuyts). De broer van Fil Bervoets. Jef was even verwonderd als ik zelf. "Hedde genen dorst?" Zo iets laat men geen twee maal vragen. "Da's zeker joem en gelie hét hier bier genoeg en't is oorlog en men mag gebruik maken van wat het terrein bied. Hedde hier geen emmer of zo iets. Dan laad ik hem vol met fleskes en draag hem naar de toren." Een heel gewichtige karwei. Ik moest wel een paar maal halt houden eer ik de galmgaten bereikte. Ge had die mannen moeten zien ogen trekken en genieten met de verrassing. Miserie kan ook plezant zijn?!

De emmer met de ledige fleskes bracht ik terug bij de Jef en na een hartelijk afscheid en tot ziens verlieten wij elkaar. Zo kwam ik terug op de hoeve, bij de keuken, daar was altijd iets te helpen en te beleven. Daar was ook het gelegenheidsbureel van onze compagnie geïnstalleerd en verbleef de commandant met de andere officieren. Het was daar de ganse dag een weg en weer keren. Enkel rustig als wij sliepen op het strooi, naast elkaar in de schuur. En zo werd het de 15de mei.

15 mei 1940

=====

De zesde oorlogsdag.

Elke nieuwe dag begon met de zon in de lucht. De foerier was samen met de "pekker", de schoenmaker, naar Mechelen geweest en had zich nog ruim kunnen bevoorraden met rookgerief, sigarettos en sigaretten. Ik mocht mee met de bevoorrading naar de mannen die in stelling lagen, in de voorste lijn, in loopgrachten en putten om zich te onttrekken aan het zicht van de vijand en die ook moesten dienen als verblijf en slaappleats, onder het wijde hemelgewelf. Als vervoermiddel hadden wij een soort kruiwagen, een constructie van metalen buizen met aan de voorkant vier wielen naast elkaar met luchtbanden, voor zacht en geruisloos vervoer, geschikt voor elk terrein, in gebruik bij de groentekwekers. Twee

man hielden de berries en twee met een zeel, trokken de vracht over de hobbelige weg met kar- en wagensporen. Zo waren wij daar op weg, geladen met drie I,note kannen koffie, een heel vracht brood, vet en confituur. Dan hadden wij nog een hoeveelheid rookgerief dat wij mochten verkopen aan de liefhebber-rokers. Wij waren echt welkom en spoedig uitverkocht. Sommige jongens droegen al duidelijk de sporen van vermoeidheid en de angst van dit ongewoon beleven. Terug in ons kantonnement zagen wij dat er voorbereidingen getroffen werden om te vertrekken. De vijandelijke druk op de verdedigingsstellingen werd te sterk om te blijven weerstand bieden. Voor dat het duister was werd het bevel gegeven: verzameling van de compagnie in de dorskom. Daar moesten wij wachten op de manschappen die uit de stellingen kwamen. Wij moesten daar in orde gaan staan met het peloton buiten gelid aan de kop, en dan was het wachten. Intussen was het donker geworden. Na een tijdje scheen onze straat als verlaten en gingen wij met een paar rakkers een kijkje nemen om het hoekske. Midden de straat ging het er lustig aan toe. In die straat stond de pastorie. Soldaten waren op verkenning geweest, ontdekten de pastoor zijn goedgevulde wijnkelder, een piano in zijn leefkamer en enige kistjes sigaren op het verhoog naast de schouw. Een beeld uit een boek over de oorlog 1914-1918 werd hier in herinnering gebracht. 'Toen waren het Duitse soldaten, onze vijand, en nu onze eigen mannen die hetzelfde toneel opvoerden. Spelen op de piano en zingen met de wijnfles aan de mond. Mensen blijven mensen, waar ook op de wereld.

Na enige tijd werd het bevel tot vertrek gegeven. Ieder zocht zijn plaats, ransel en geweer en deed of er niets gebeurd was. "Geef acht. Geweer aan de riem. Voorwaarts march." En wij maar marcheren tot de volgende halt. "Zet af geweer. Ter plaatse rust." 10 Minuten rust en weer vooruit in die donkere nacht. Altijd maar vooruit of in werkelijkheid altijd maar achteruit... om de vijand te ontwijken. Maar die donkere nacht leek meer op een spooknacht. Het gedonder van de kanonnen. Het flitsen in de lucht van de lichtgevende projectielen en achter ons de lucht als een vuurzee. En wij maar hotsen en sjotsen over die smalle steenwegen met hun kinderkopjes, kasseien en aardewegen er naast. Een groep soldaten te voet, een colonne rijtuigen met paarden voorop, daarbij vluchtelingen, 't alle kanten, ongeordend, met alle mogelijke vervoermiddelen.

Dat waren de eerste beelden van 16 mei 1940, de zevende oorlogsdag.

(Wordt vervolgd)
Karel Van Peer

Spreekwoorden en zegswijzen:

UIT HET LEVEN GEGREPEN

De *bakermat* was een rieten mand waarin de baker, de vrouw die het kind bakert, gezeten was. Zij knuffelde, voedde en verzorgde het kind in de bakermat, dicht bij het vuur.

Bakeren betekent: warm bakken, koesteren bij het vuur.

Bakermat betekent nu: oorsprong. B.v. *Zwitserland is de bakermat van de bergsport*.

Van iemand die te dicht bij het vuur was gebakerd zegde men dat hij *heetgebakerd* was, d.i. driftig. B.v. *Rik is een heetgebakerd ventje*.

Een *kerfstok* was een van het paar stokken, waarvan één voor de klant en één voor de herbergier was bestemd. Bij elke bestelling van de klant maakte de herbergier een kerf in beide stokken. Bij de afrekening werden beide stokken vergeleken en de kerven geteld.

Iets op je kerfstok hebben betekent: iets mispeuterd hebben, schuld hebben, schuldig zijn.

Wie is er nooit eens *blijven plakken*?

In de middeleeuwen werd het bier door keurmeesters gekeurd op zijn kwaliteit. Zo werd het bier over een houten bank uitgegoten en de keurmeesters, gekleed in leren broek, zetten er zich op neer. Zij proefden het bier en keurden er de helderheid van. Op bevel van de opperkeurmeester stonden de keurmeesters op. Zo het bier van goede kwaliteit was moest het aan de broek blijven plakken.

Blijven plakken betekent nu: te lang wegblijven, meestal in omstandigheden die met drinken en gezelligheid te maken hebben.

Beschuldigde, sta op!

Men spreekt steeds van een hof dat zetelt en een rechtszitting; en tegen een beschuldigde zegt de rechter: sta op!

In vroegere tijden werd het rechtspreken toevertrouwd aan wijze mannen, of aan een soort priesterklasse die soms in concurrentie stond met de regeerders.

Gaandeweg ging men structuur brengen in het rechtspreken. De vorsten installeerden allerlei rechtbanken die onder hun invloed stonden.

Tot de Franse Revolutie werden op juridisch vlak de lokale besturen georganiseerd per heerlijkheid, wiens grenzen zelden overeen stemden met die van een bepaalde parochie of een latere gemeente. Heerlijkheden konden ook rechtstreeks onder de vorst resorteren. De heer stelde in zijn heerlijkheid een vertegenwoordiger aan: een schout, drossaard of meier. Deze functie werd dikwijls voor een bepaalde termijn in pacht gegeven. De heer stelde ook jaarlijks de schepenen aan. Samen met de schout vormden zij de *schepenbank* of de vierschaar van de heerlijkheid en in die hoedanigheid spraken zij recht. Dit gebeurde vanop de schepenbank op de dag van het geding: de dinsdag.

Men kan *iets op de lange bank* (later baan) *schuiven*: iets lang laten duren.

De beschuldigde stond (te) recht achter een houten stelling: de balie. Op sommige plaatsen was deze bezet met pinnen of werd *pinne* genoemd. Men moest *voor de pinne komen*: te voorschijn komen.

Ben je de kluts nog niet kwijt?

Spinnen kan men op twee manieren: met het spinnewiel of met *spinrok* en *konkel*.

De spinrok was meestal een tak, een mik, waarop een *kluts* wol werd gestoken. De spinster deed haar spintol of konkel draaien terwijl zij de wol in draden spon.

De gesponnen draad hing men te drogen op een *haspel* of draaide men op een haspelmolen.

Bij het spinnen met het spinnewiel maakte het draaien van de konkel nogal eens een eigenaardig geluid: het *konkelfoezen*.

De kluts kwijt zijn betekent: niet meer weten wat doen.

Men kan iemand veel leed *berokkenen*: iemand veel leed aandoen.

Iets *afhaspelen* betekent iets vlug en zonder veel zorg afwerken.

En... *konkelfoezen* betekent met z'n tweeën (of meer) overleggen om een derde te grazen te nemen.

Met een *pak van mijn hart* en *zo fier als een pauw* hoop ik maar dat ik U *geen appelen voor citroenen verkocht heb*.

Walter Driesen

Naar een schooltelevisieuitzending onder Redactie van Marc Laenen, ere-conservator van het openluchtmuseum Bokrijk.

Gemeentearchief POEDERLEE

Dank zij de goede zorgen van onze ere-secretaris Karel Jacobs is een groot deel van het gemeentearchief van Poederlee integraal in de gemeente gebleven. Dit is een onuitputtelijke bron van informatie over het reilen en zeilen in Poederlee.

Honderden documenten liggen nog op exploratie te wachten, dienen geklasseerd te worden en gelezen. Hulp hierbij is steeds welkom! U ook kan hierbij helpen: **iedere eerste en derde woensdag van de maand te 19.45u. in het gemeentehuis te Lille.** Gelieve contact op te nemen met Jules Van Olmen, Rik De Backer of Walter Driesen.

Ter illustratie een vonnis uit het schepenboek:

VIERSCHARE GHEBANNEN TEN ORDINARIS LANTGENECHTE, DESEN SEVENSTEN JANUARIJ ANNO 1610, TER MANISSEN GERARDIJ VANDER VEKEN MEIJER, WIJSEN IN VOLLE COLEGIE VAN SCHEPENEN DEMPTO DER VERWER.

16.14 PEETER PROEST, aenleggere teghens JAN FIJEN, gedaechde.

D' aenleggere pro Leemputten seght dat de gedaechde verweerdere hem heeft vervoirdert op ende naer te segghen dat hij was een dieff ende schelm, d' welke den aenleggere expresselijck is ontkennende, concludeerende dat de gedaechde verweerdere sall gehouden sijn hem op ende naer segghen te ontkennen voor mejer ende schepenen van POEDERLE ende in teecken van leetwesen te gaen inde processie in sijne lijnde cleederen met den wasse keersse van eenen ponde in sijnen handt ende ten eijnde vande processie de eerste sall stellen voor den Eerwaerdighe Heilige Sacramente, sustinerende 't eerste alsoe te behooren cum expensis.

Miets non comparitie buijten weete.

Het moet U maar overkomen, zoals Jan Fijen is gebeurd, dat U omwille van iemand dief en schelm te hebben genoemd, wordt veroordeeld tot het in de processie gaan in Uw hemdsslip met een kaars van een pond om deze na de processie aan het heilig sacrament te offeren.

Uit de ons ter hand gestelde **schepenregisters of gerechtsrollen**, welke een aanvang nemen in 1602 leren wij dat de toenmalige mejer GEERAERT VANDER VEKEN was. De Schepenbank of vierschaar bestond verder uit: PEETER VAN BIJLEN, COENRAET JACOBS,(voorzaten van onze ere-secretaris) JAN STAPPAERTS, HENRICK NEEFFS, PEETER DE VERWERE en als attestor of secretaris JOES HEIJNS.

UITSTAP KORTESSEM

De V.V.V. en de heemkundige kring van Lille organiseren een:

UNIEKE PROMOTIE UITSTAP

naar de poort van Haspengouw "Kortesseem" met streekgids op **ZATERDAG 19 APRIL**

1997 voor de prijs van 1000 fr., ook voor kinderen.

De bus vertrekt om 09.00 uur stipt aan de kerk van Lille.

Alles is in de prijs begrepen, behalve drank bij het middagmaal.

Programma:

10.00 u. Ontvangst met koffie en een Eppelkukske (streekgebakje)

10.30 u. Bezoek aan verschillende merkwaardigheden in Kortesseem en omgeving.

12.30 u. Middagmaal: menu: zalmcoctail

waterkers roomsoep

varkensgebraad met groenten

mousse van chocolade

(hier is drank niet inbegrepen)

14.00u. Bezoek aan de Sint-Pieter-in-banden-kerk van Wintershoven, een "heiligendorpje", met zijn prachtige relieken.

15.00u. Rondrit door de fruitbloesem en een bezoek aan een gecomputergestuurd nieuw fruitkweekbedrijf.

17.30u. Koffietafel met een "Kortesseemse Hespensplank" (streekgerecht)

18.30u. Einde en terugrit.

Inschrijven bij Jos Willems, Heiend 7, Lille Tel.:O 14/880266
en dit voor zaterdag 5 april 1997. Let op! De plaatsen zijn beperkt

UITSTAP HEEMKUNDIGE KRING

Op **30 augustus** heeft de heemkundige kring haar jaarlijkse uitstap. Dit jaar gaan we naar Frans-Vlaanderen en ook nu weer zal Walter Driessen onze gids zijn.
Meer informatie ontvangt u in ons volgend contactblad.

Jaarboek 1996

Op 15 en 16 februari worden ons veertiende jaarboek en het boek “De Lilse Kajotterij” in het parochiecentrum Sint-Pieter te Lille voorgesteld.

Ook ditmaal bestaat ons jaarboek uit 128 paginas boeiende lectuur en foto's. Rosette Dillen bespreekt voor de derde en laatste maal het leven en werken op het “heerelyck goet van Blommerschot”, terwijl Wim Van Hout het testament van pastoor Guanlingus Cooters uit 1558 uitpluist en Adolf C.J. Verdegem een blik werpt op een Poyelse molengeschiedenis.

De heemkundige kring “Norbert de Vrijter” geeft dit jaar eenmalig een speciaal boek uit genaamd “De Lilse Kajotterij”. Dit boek zal honderd en twaalf pagina's tellen met een 80-tal foto's van oude documenten en groepsfoto's.

Bijna alle Lilse kajotters en kajotsters zullen er in voorkomen.

De schrijver en opzoeker Frans Matheussen heeft er twee jaar voor nodig gehad om alles op te zoeken en te ordenen. Hij heeft werkelijk niets vergeten, want hij heeft alle voorzitters en voorzitters zelfs de gewestleiders en -leidsters chronologisch geschikt. Het is echt een werk van A tot Z.

Het boek zal verkocht worden voor 450 fr. en indien het moet verstuurd worden komt er 100 fr. portkosten bij.

Beide boeken kan je inkijken en afhalen op bonvenvermeld adres tijdens onze grote en unieke KAJ-tentoonstelling op zaterdag 15 februari van 16.00 tot 19.00 uur en op zondag 16 februari van 10.00 to 18.00 uur.

ALGEMENE VERGADERING

Op **21 maart om 20.00 uur** is er in het cafetaria van het rusthuis “de Lindelo” onze algemene vergadering. Tijdens deze vergadering is er een dia-avond over “**Archeologisch onderzoek in de oude stadskern van Antwerpen**”. Dhr. J. Ackermans, gepensioneerde opgraver-restaurateur stad Antwerpen, zal de dia's voorzien van de nodige commentaar.